

У име Алаха, премилосног, самилосног

Већ 40 година, а можда има и више, не сећам се, чинио сам све што могу да људима обезбедим станове, болнице, школе, а када су били гладни, давао сам им храну. У Бенгазију сам чак начинио плодну равницу од пустиње, успротивио сам се ударима оног каубоја Регана, који је убио моју ћерку, усвојену као сироче. Покушавајући да убије мене, убио је то сирото, невино дете. Затим сам помагао својој браћи и сестрама из Африке новцем за Афричку унију, чинећи све што могу да помогнем људима да разумеју идеју реалне демократије, где народни комитети управљају нашом земљом.

Али то никада није било довољно, рекли су ми неки. Људи са чак десетособним становима, новим оделима и намештајем, нису никако могли да се задовоље, себични какви јесу, увек су желели више. Они су поручили Американцима и другим странцима да желе „демократију“ и „слободу“, без имало представе да је у питању један разбојнички систем, где највећи пас једе остале. Њих су очарале ове речи, а да нису знали ни у једном тренутку да у Америци нема бесплатног лечења, бесплатних болница, бесплатног становања, бесплатног образовања, нити бесплатне хране – осим за просјаке или у дугачким редовима за супу. Шта год ја учинио, некима никада није било довољно.

Други су, међутим, знали да сам ја син Гамала Абдела Насера, јединог истинског арапског и муслиманског вође кога смо имали од времена Саладина, који је повратио Суецки канал за свој народ, као што сам ја повратио Либију за мој народ. Његовим сам стопама покушавао да корачам, како бих свој народ сачувао од колонијалног поробљавања, од лопова који су дошли да нас опљачкају.

Сада се налазим под ударима највеће војне силе у историји ратовања, а мој мали афрички син Обама жели да ме убије, да нашој земљи одузме слободу, да одузме наше бесплатне станове, бесплатно лечење, бесплатно образовање, нашу бесплатну храну и замени их са пљачком у Америчком стилу званом „капитализам“. Сви ми у Трећем свету

Сећања на мој живот

Пише: Моамер Гадафи
субота, 16 април 2011 16:03

добро знамо шта то значи, то значи да земљама и светом управљају корпорације, док народ пати. За мене, стога, нема алтернативе – ја ћу се томе супротставити и, ако је воља Алахова, погинућу држећи се овог пута, пута који је нашу земљу обогатио плодним равницама, храном и добрим здрављем, и који нам је чак омогућио да обезбедимо посао за нашу афричку и арапску браћу овде код нас, у Либијској Цамахирији.

Не желим да погинем, али ако то буде неопходно да би се спасила ова земља, мој народ и хиљаде које су сви моја деца, нека тако буде.

Нека ова опорука буде мој глас упућен свету. Супротставио сам се НАТО, супротставио сам се окрутности, супротставио сам се издаји, супротставио се Западу и њиховим колонијалним амбицијама. Стајао сам уз своју афричку браћу, као и своју истинску арапску и муслиманску браћу, као светионик, и док су други себи зидали дворце, ја сам живео у скромној кући и шатору, никада не заборављајући своје детињство у Сирту. Државно богатство нисам лудо расипао и попут Саладина, нашег великог муслиманског вође који је спасио Јерусалим за муслимане, веома мало сам задржао за себе.

На Западу, неки су ме називали „лудим“ и „умоболним“, али они истину знају, а настављају да лажу. Они знају да је наша земља независна и слободна, да није под колонијалним јармом. Знају да су моја визија и мој пут јасни и за мој народ, и да су то увек били. И да ћу се борити до последњег даха да нашу слободу сачувам. Нека нам свемоћни Алах помогне да останемо верни и слободни.

У Триполију, 8. априла 2011. године.

(превод са енглеског Никола Танасић)